

Ἡμερησίως τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἡμερηίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐδύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας τακινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πῶς αἰσθανόμεθα τὴν χαρὰν. — Τὸ ζήτημα τῆς συντάξεως τῶν Ἑλληνίδων διδασκαλισσῶν (ὑπὸ διδασκαλίᾳ). — Ἐσθὴρ Ἀζχάρη. — Τὰ ἄνω (ὑπὸ κ. Μαρίας Διμῶ). — Ὀρθρωτικαὶ διαλέξεις Παρνασσῶ. — Αἱ πρόοδοι τῆς κ. Καρασταμάτη. — Ἐπιφυλλίς. — Περιεχόμενα τοῦ Ε' τόμου τῆς «Ἡμερηίδος τῶν Κυριῶν».

ΠΩΣ ΑΙΣΘΑΝΟΜΕΘΑ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ

Βλέπετε τὰ μικρὰ τῶν χωρικῶν κυλιόμενα ἀμέριμνα καὶ ἄδοντα ἐπὶ τῆς πρώτης γλῶσσης τῆς ἀνοιξέως; Βλέπετε τὸ λάμπον αὐτὸ δάκρυ τὸ ὑγραῖνον τὸ μητρικὸν ὄμμα ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ ξηνητευμένου τέκνου; Βλέπετε τὴν ἀκτῖνα ταύτην τοῦ ἡλίου ἣτις διασχίζει τὰ φαῖα νέφη, διέρχεται: σπεύδουσα διὰ τῶν πλουσιῶν μεγάρων, ἵνα ἐκχύσῃ τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητά της ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ πτωχοῦ; Βλέπετε τὴν νεάνιδα ταύτην μὲ τὰς χεῖρας πλήρεις ἀνθέων, προχωροῦσαν πρὸς τὸν πατέρα της μὲ μέτωπον ἀκτινοβολοῦν, μὲ χεῖλην ψιθυρίζοντα εὐχὰς ἢ στίχους; Βλέπετε τὸ θερμὸν καὶ πυριφλεγές ἐκείνο βλέμμα τὸ συναντῶμενον μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σας καὶ ἐκτοξεῦον φωτοβόλον σπινθῆρα ἀπὸ τῆς καρδίας ἄλλου εἰς τὴν ἰδικὴν σας.

Ἴδου αἱ διάφοροι τῆς χαρᾶς εἰκόνες, τῆς χαρᾶς ἣτις ψάλλει, ἣτις κλαίει, ἣτις γελά, ἣτις ἀκτινοβολεῖ.

Ἴνα ζήσωμεν εἰς τὸν κόσμον εὐτυχεῖς, ἀνάγκη νὰ ὑποβάλωμεν τὴν χαρὰν, νὰ τὴν καλλιεργῶμεν ὡς ἄνθος ὠραῖον καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὸν ἀέρα τῆς ζωῆς. Ἡ χαρὰ εἶναι πάντοτε ἀπόρροια καρδίας εὐγενοῦς, καρδίας αἰσθανομένης πᾶν μέγα καὶ ὠραῖον. Ἡ χαρὰ εἶναι ἐσπαρμένη εἰς πάντα τῆς ζωῆς δρόμον, εἰς πᾶσαν περίοδον αὐτῆς, εἰς πᾶσαν ἡλικίαν.

Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσι ἄνθρωποι δίσχυριζόμενοι ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνθησαν χαρὰν. Ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἰτινες ζητοῦσι παρ' ἡμῶν δι' ἐπιστολῶν νὰ ταῖς εἴπωμεν, διατὶ καὶ αὐταὶ δὲν ἠσθάνθησαν ποτὲ χαρὰν, διατὶ ὁ Θεός, ὃν λέγουσι δίκαιον, τὰς ἀπέκλεισε τοῦ αἰσθήματος τούτου.

Χάρην αὐτῶν ἀνελάβομεν νὰ δώσωμεν σήμερον ἀσθενῇ, ἔστω, τῆς χαρᾶς ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεός εἰς πάσας καὶ πάντας ἐξ ἴσου ἀπονέμει, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὁποίαν πολλοὶ καὶ πολλοὶ οἰκιο-θελῶς κλείουσι τὰς καρδίας των.

«Ἡ ζωὴ δι' ἐμὲ εἶναι σειρά θλίψεων, γράφει ἐν μελαγχολικῇ ἐπιστολῇ τῆς τακτικῆς συνδρομητριά μας. Οὐδεμίαν ἐλπίς μου ἐπραγματοποιήθη ποτὲ: ἀσθένεια, ἀπώλεια περιουσίας, θάνατοι προσώπων προσφιλῶν κατέστησαν τὴν διψῶσαν χαρᾶς ψυχὴν μου, ἰσοβίως περιλυπον. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν χαρὰ δι' ἐμὲ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν....»

Ἄλλη πάλιν εἶναι δυστυχῆς, διότι ἡ ἀδελφὴ της, ἣν αὐτὴ ἀγαπᾷ, διακείται πρὸς αὐτὴν δυσμενῶς, ὁ ἀδελφός της τὴν μεταχειρίζεται σκαιῶς, αἱ ἰδέαι της δὲν συμβιβάζονται με τὰς τῆς μητρὸς της, οἱ ὑπηρέται, ὧν τὴν ἐπιτήρησιν ἔχει ἀναλάβει εἶναι ἀσυνείδητοι, κτλ.

Δὲν ἀρνούμεθα καὶ ἡμεῖς μετ' ἀμφοτέρων τῶν ἐπιστελλουσῶν ὅτι ὅλοι αὐταὶ αἱ μικραὶ ἀθλιότητες καὶ μυρία ἄλλα ἐπιὰς δυσκόλως δύναται νὰ ἀπαριθμῆται τις διαθέτουσι τὴν καρδίαν δυσαρέστως. Ἀλλὰ παρὰ τὰς ἐναντιότητας ταύτας, πόσαι ἀφορμαὶ πρὸς εὐάρεστον τῆς ψυχῆς διάθεσιν, πόσα αἴτια πρὸς ἀληθῆ χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἐξ ὑπερμέτρου ἐγωισμοῦ δὲν ἐσυνειθίσασμεν νὰ αἰσθανώμεθα, θεωροῦσαι ὡς ὀφειλομένην ἡμῖν πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ ἐξεγερόμεναι κατὰ πάσης ἐναντιότητος τῆς τύχης.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ χαρὰ εἶναι ἐσπαρμένη πανταχοῦ, ὅτι σύμπας ὁ περιβάλλον ἡμᾶς κόσμος, ἡ φύσις, αἱ οἰκίαι μας, αἱ καρδίαι μας, — ἀρκεῖ νὰ θελήσωμεν, — μᾶς ἀποκαλύπτουσι θησαυροὺς ὅλους ἀνεκτιμήτου ἀγαλλιάσεως καὶ χαρᾶς. Μόνος ὁ ἥλιος ὁ τόσον θαυμασίως χρωματίζων καὶ ζωογονῶν τὴν φύσιν, ὥφειλε νὰ πληροῖ τὴν καρδίαν μας χαρᾶς, θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης τοιαύτης, ὥστε πᾶσα ἄλλη θλίψις νὰ ἀδυνατῇ νὰ ἐπισκιάσῃ αὐτήν. Οἱ ἀστέρες, ἡ σελήνη, καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ ἔκπαυλον στερέωμα μετὰ τῶν μυστηριωδῶν αὐτοῦ λάμψεων

των κοινωνικών άρθρων και των μυροβολούντων στίχων της νέας Έσθης.

Προδήλωσε λοιπόν πλανάται ο θαυμαστής της Συρίας συγγραφέας της τα έργα και αι ιδέαι θα περιορισθώσιν εις τα της Συρίας όρια, μέχρις ου τουλάχιστον εκμάθη ευρωπαϊκήν γλωσσάν, όπως παγκόσμια και διεθνή καταστήσει τα πνευματικά προϊόντα της, και τύχη μιμητών εν τω τόσον θαυμάζομένω συστήματι αυτής.

ΤΑ ΑΝΘΗ

Η Ευρώπη είναι βεβαίως ο μέγιστος κήπος πάντων των εκλεκτών του κόσμου ανθέων. Η καλλιέργεια αυτών προήχθη εις τοιαύτην περιποίησιν, ώστε εκπλήττεται τις διά την τελειοποίησιν και ποικιλίαν εκάστου είδους, διά τα θαυμάσια αποτελέσματα, άτινα η τέχνη επέτελεσεν επί της φύσεως.

Σήμερον οι διασημότεροι Ευρωπαίοι άνθολόγοι εξαντλήσαντες πάντα κλάδον των ανθέων της ξηράς επεδόθησαν εις μελέτην των θαλασσιών τοιούτων.

Ωραιότατην συλλογήν ανθέων της θαλάσσης έσχημάτισεν η βαρωνίς δ'Εγάρ, διάσημος μελετήτρια του κόσμου των υδάτων.

Πρωτίστην εις την συλλογήν της κατέγουσι θέσιν αι άκτινίαι, είδος ζωωφύτων λευκών, ροδίνων, ίσχυρών η κιτριών, άτινα βλαστάνουσιν εν μαγική άκτινοβολία αποχρώσεων εις τον θαλάσσιον πυθμένα. Ταύτας διαδέχονται αι θαλάσσιαι άνεμώναι, ως τόσον ύμνησαν οι ποιηται υπό τας όνομασίας ρόδων κινουμένων, γαροφάλων βαδιζόντων, μαργαριτών έρπουσών υπό τα κύματα.

Άλλ' η κ. δ'Εγάρ εν περιγραφη της περι των άνεμωνών τούτων λέγει μετά καταφανούς απογοητεύσεως: Και όμως ο,τι λάμπει δεν είναι πάντοτε χρυσός. Αι άνεμώναι μου, δι' ως οι εύφάνταστοι ποιηται έτόνισαν τας λύρας των, ουδέν άλλο είναι η κοινοτάτοι άδηφάγοι πολύποδες, των όποιων το σώμα είναι σάκκος χρησιμεύον ως στόμαχος του ζώου. Η θαλασσία άνεμώνη είναι άνθος, όπερ κατατρώγει μετά λαίμαργίας πών μικρών θαλάσσιον ζών. Τα ώραια και πολύχρωμα πέταλά της είναι πόδες κρύπτοντες στόμα όρίζοντιον, αιωνίως χαλινον και καταδροχθίζον την λείαν, ην οι πόδες άπόνως περι-

σφίγκουν. Χωρίς όπλα εις το φανερόν αι άκτινίαι και αι άνεμώναι θριαμβεύουσι πάντοτε των θυμάτων των, θαλασσιών όστρέων η μικρών ίχθύων.

Πώς να προσυλαχθή το δυστυχές όν από εν άνθος, όπερ τόσην ώραιάν έχει μορφήν, τόσο θαυμάσιον άρωμα. Το πλησιάζει, το θαυμάζει, θέλει να το όσφρανθή, αλλά το άνθος επίβουλον άνοίγει σπαρακτικούς κόλπους, στόμα λαίμαργον και καταπίνει άπόνως τον εύπιστον ίχθύν.

Άλλως τε και αυτά τα χερσαία άνθη ηρξαντο χάνοντα μέγα μέρος της ποιησεως των, αρ' ότου άπεδείχθη ότι ποτιζόμενα δι' αίματος αναπτύσσονται και εξωραίζονται εις βαθμόν άπίστευτον.

Μαρία Διμά.

ΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Η δευτέρα θρησκευτική του Παρνασσού διάλεξις έγινετο, ως προείπομεν, παρά του δημοσιευτάτου της εκκλησίας ρήτορος κ. Γυγατίου Μοσχάκη.

Η αίθουσα του Παρνασσού ητο πλήρης εξ εκλεκτοτάτων δεσποινών και δεσποινίδων της Αθηναϊκής κοινωνίας, αίτινες εν αντιθέσει προς το άραιώς φοιτών ισχυρόν φύλον, μετά πολλης χαρής προτρέπονται εις τας διαλέξεις ταύτας.

Τούτο μαρτυρεί ότι αι Έλληνίδες, μεθ' όλον τον κατακλύσαντα ημάς ύλισμόν, διετήρησαν εν τη ψυχη αυτών άγρόν και άκραιφνές το θρησκευτικόν αίσθημα, ότι δε καταλλήλως διαμορφούμενον τούτο δύναται και πλέον να καταστή ο υπέρτατος παράγον της οικογενειακής ως και της έθνικής ημών εύμερίας.

Ο κ. Μοσχάκης διά της χαρακτηρισμούσής αυτών γλυκείας και άναρμονίου θρησκευτικής ευφραδείας άνέπτυξε μεθ' υπερόχου δύναμεις το περί υποκορισίας θέμα, καταδείξας μετά θαυμασίας δεξιότητος πάσας τας επιπλαθείς συνεπείας του άντιχριστιανικού τούτου έλαττώματος.

Ο ένθουσιασμός του πυκνοτάτου και εκλεκτού ακροατήριου του κ. Μοσχάκη εξεδηλώθη μετά το πέρας της διαλέξεως του διά ζωηρών χειροκροτημάτων, και διά θερμωτάτων εύχαριστιών και συγχαρητηρίων των κυριών, αίτινες πολλά τα ώφέλιμα διδάγματα ήρύσθησαν εκ της ώραιας ταύτης διαλέξεως.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ κ. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Το άριστον έργοστάσιον της καλλιτέχνιδος ταύτης βιομηχάνου προσκτάται όσημέραι αφθονωτέραν πελατείαν. Κατ' αυτές μέγιστα ένεκα της υπερτιμήσεως των εξ Ευρώπης εισκομιζομένων ύφασμάτων, το γυναικείον τούτο έργοστάσιον είναι το καταούγιον πάσης κυρίας επίθυμούσης να αποκτήση ώραιον και εύθηνόν της έποχής φόρεμα. Τα βαμβακερά ύφάσματα τελειοποιηθέντα είναι άπαραμίλλα, υπετιμήθησαν δε εις 1,20 μόνον ο πήχυς.

Το άναγκαζόν δε ότι και η κ. Χατζοπούλου διδάσκει εν τω όργανοτροπέω δωρεάν την ύφαντικήν δεν είναι άληθές. Μόνη η κ. Σπάρτη Καρασταμάτη μετά της θυγατρής της Βασιλικής Καρασταμάτη άνέλαβον λίαν εύγενώς την δωρεάν διδασκαλίαν των όρφανών.

άγκάλας του, κλαίον ως μικρόν παιδίον.

— Τέλος πάντων, ήλθατε! άνεμώνησε μετ' άνακουρίσεως ο πιστός ύπηρέτης. "Ητο καιρός, μα την πίστιν μου!

— Άλλά πολύ άργά, καλέ μου φίλε, ειπεν ο Ροδέρτος όλολύζων. Μετ' όλίγας στιγμάς η Μαγδαληνή έσται σύζυγος του άθλίου αυτού, θα ένιωθί δηλαδή δι' όλην της την ζωήν με το τέρας εκείνο. Άλλ' αυτό δεν θα γίνη, σάς δίδω τον λόγον μου!

— Διάβολε! Άλλά είναι δύσκολον να έμποδίσητε τον δήμαρχον η τον παπά να ψάλλουν τας εύχαις των, αφού διά τούτο εκλήθησαν.

— Θα εισέλθω εις την εκκλησίαν και θα φωνεύσω τον κακούργον. Τιοιοτρόπως η Μαγδαληνή δεν θα γίνη σύζυγος του.

— Άλλά δεν θα γίνη και ιδική σας. Έπειτα νομίζετε ότι η κ. Γερβαίς θα σας επιδοκιμάση. Νομίζετε ότι θα εύχαριστηθή, έαν δι' ενός πιστολου ύπεξαιρέσετε από την λαμητόμον τον κακούργον αυτόν. Νομίζετε ότι ο θάνατος αυτός άρκεί διά να πληρώση όσα σας ο άθώος ύπεφέρατε, τον θάνατον της κ. Κερμαδέκ, τα άτιμα κακούργήματα και τας κλοπάς, ως ο Άθλιος αυτός έχει διαπραΐει.

— Άλλ' αφού τον νομφέεται, ειπεν ο Ροδέρτος σημαίνει ότι τον άγαπή. Άλλως δεν εξηγγετται πως συναινει εις τον γάμον τούτον.

— Α! κύριε Ροδέρτε. Οι κακούργοι γεννώνται πολυμήχανοι και επιτήδειοι. Έάν ηξεύρετε, όσα έμαθα άφύτου επέστρεψα εδώ! Έάν ηξεύρετε ποίαν έπιτροήν εξασκέει επί των κατοίκων εδώ, αυτός ο πρό πενταετίας έντελώς άγνωστος; έάν ηξεύρετε τί τέχνασμα έμηχανεύθη διά να έλκύση, αν όχι την συμπάθειαν αλλά την εκτίμησιν της όος Μαγδαληνης; Και έπειτα, για σκευθήτέ το καλά. Να τον φωνεύσητε δεν είναι εκδικησις. Είναι κακούργημα διαπραχθέν παρά δραπετεύσαντος καταδίκου. Και μεθ' όσα και αν νομίζετε, η δεσποινίς Μαγδαληνή θα προσεχηθή και θα κλάση επί του τάφου του δολοφονηθέντος μελονύμφου της και θα σας καταράται ως δολοφόνον αυτού και της μητρός της. Άλλά βλέπετε, κύριε Ροδέρτε και έαν ο γάμος γίνη δεν πρέπει να απέλιπθώμεν.

(Ακολουθεί)

— Σήμερον την πρωίαν, ειπεν ο νέος βρυχηθείς ως λέων! "Οχι! τούτο είναι αδύνατον! Τούτο δεν θα γίνη ποτέ, και άπεμακρύνθη του ξενοδοχείου εκτός έαυτου. "Ηρξατο να τρέχη ως παράφρων. Άσθμαίνον, κάθιδρως, κατάκοπος, έπλησιάζεν ήδη προς τον ναόν, ότε σειρά άμαξών καλπαζουσών τον διέκοψεν. Έρριψεν εν βλέμμα έντός ανότου και παρευθός ένόνησε, ότι ησαν προωρισμένοι διά την τελετήν των γάμων της ημέρας εκείνης. Να, ησαν οι κεκλημένοι κύριοι και κυρίαι εν πολυτελεστάταις περιβολαίς μεταβαίνοντες να παραστώσι εις την ένωσην ενός κακούργου μετά του θυμάτός του.

Ο δυστυχής νέος παρεφρόνει σχεδόν. "Ω! όχι! αυτό δεν θα γίνη! έδρουχθή και πλέον. Δέν είχε βεβαίως καιρόν να αποκαλύψη την έννοχην του Κορβόλ, αλλά θα του συνέτριβε την κεφαλήν διά μιās σφαίρας και μετά ταύτα θα έφονεύετο και αυτός. Βραδύτερον θα έρθανεν η κ. Γερβαίς, ητις θα εξήγει εις την Μαγδαληνήν το αίτιον της πράξεώς του και θα τον εξεδίκειτο έστω και νεκρόν.

Φοβηθείς εν τούτοις μη το άτακτον της ένδυμασίας του προσελκύση την προσοχήν των κεκλημένων, έλαθε την ανά τον άγρόν μικράν άτραπόν, ητις ώδήγει κατ' εύθειαν και συντομώτερον εις την έπαυλιν.

Οι κώδωνες των ναών έσήμαινον περιχαρείς, οι χωρικοί τας έορτασίμους περιβεδλημένοι ένδυμασίας των συνωθούντο ήδη περι την έπαυλιν, καθ' ην στιγμήν ο άτυχής νέος έστηρίζετο όπισθεν δένδρου τινος πρό του όπισθίου μέρους της έπαύλεως, καταπνίγων στεναγμόν άπελπισίας και έντελους άποθαρρόνσεως. Μετ' όλιγον, ειπε πικρώς μειδιών και ως εν μονολόγω όλη αυτή η χαρά θα μεταβληθή εις λύπην. Την τελευταίαν ταύτην λέξιν έπεσφράγισε λυγμός: Να αποθάνω τόσον νέος! ειπε, εν τω μέσω της θαυμασίας ταύτης φύσεως, κατά την ώραιαν ταύτην της άνοίξεως ημέραν! Να αποθάνω άθώος, άπολέσα; διά παντός την επί τόσα έτη όνειροποληθεισαν εύτυχίαν! Να αποθάνω καταδεδικασμένος, κατηραμένος και εις αυτόν τον τάφον ξέος και έγκαταλειμμένος!

Θόρυβος βημάτων επί της γλότης τον έκαμε να άνεγείρη την κεφαλήν. Έστράφη και ο Γοελάν ητο ένωπιόν του. Έρρίψθη ο άτυχής νέος εις τας